

Ali Aslan - Aslan`ın Gözü
Selim Miran

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Dilara Şentürk

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-5779-72-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ALİ ASLAN - ASLAN`IN GÖZÜ

SELİM MİRAN

Bu kitap; adalet, iyilik ve hak uğruna
hayatlarını kaybeden aslanlara ve
kalbi tüyden hafif olanlara adanmıştır.

Selim Miran

Uzun yıllar boyunca hem Türkiye’de hem de yurtdışında farklı sektörlerde çalışmış, insan davranışlarını, şehirlerin karanlık damarlarını ve gölgede kalan hikâyeleri gözlemlemeye büyük ilgi duymuş bir yazardır. Gerçek kimliği kamuya

açık değildir; yazarlığı ile mesleki geçmişi arasına bilinçli bir mesafe koymak istediği için “Selim Miran” müstear adını kullanmaktadır.

Miran’ın edebî yaklaşımının merkezinde insanın içsel çatışması, kaderle hesaplaşması, görünmeyen yapılar, semboller, rüyalar, metafizik arayış, şehrin bilinmeyen yüzü ve sessiz kahramanlık temaları yer alır. Onu yazmaya iten unsur, sıradan görünen hayatların ardında saklı derin anlamları keşfetme ve paylaşma isteğidir.

“Aslan’ın Gözü”, Selim Miran’ın uzun yıllara yayılan gözlem ve notlarının bir araya gelmesiyle oluşturduğu ilk büyük romandır. Farklı disiplinlerden beslenen bakış açısı, hikâyeye hem psikolojik derinlik hem de güçlü bir atmosfer kazandırır. Gerçek mekânları, gerçek insan davranışlarını ve sembolik anlatımı harmanlayan Miran, okurunu hem dış dünyanın karanlık sokaklarında hem de insan ruhunun görünmeyen koridorlarında dolaştırır.

BÖLÜM 1

ASLAN'IN YUVASI

Fatih'in eski sokaklarından birinde... Gecenin sessizliği... Sokak, uykusunda kaybolmuş gibi suskundu. Yukarıdan bakıldığında her şey aynıydı: Minareler, tabelalar, park edilmiş araçlar ve hatta gölgeler...

Ama Ali Aslan için zaman çoktan kırılmış, akış başka bir yöne sapmıştı. Gece ile ortak bir sır paylaşıyor gibiydi: *“İnsanın içinde tutuşan ateş, er ya da geç dışarı sıçrar.”*

Ali, ahenkle gıcırdayan merdivenlerden aşağıya ağır adımlarla indi. Küçük evinin bodrumu neredeyse çıplaktı: Bir dolap, üçlü eski bir koltuk, aile yadigârı masif ahşap masa ve tek bir sandalye. Loşlukta titreyen ışığıyla küçük masa lambası odaya zayıf bir sıcaklık yayıyordu. Nem kokusu ve taş duvarlardaki serinlik, mekânın sade huzuruna eşlik ediyordu.

Sandalyeye oturup, etrafına bakındı... Dumanı tüten fincandaki karanfilli çayın kokusu tüm odayı sarmıştı. Çayından bir

yudum aldı ve bardağı masanın uzak köşesine koydu. Masanın üzerinde duran eskice koyu gri bezi açtı ve masaya serdi...

İçindeki kutudan, annesi Doğu Berlin`deki görevine gitmeden önce dönemin İçişleri Bakanı`nın hediye ettiği Düğmeli Beretta ve babasından kalan seri numarası kazanmış 9x19 Smith Wesson 5904 tabancalarını, eski dostlarını selamlıyormuşçasına özenle ve hasretle çıkardı.

Çocukluğundan beri görmeye alışkın olduğu bu silahları gözü kapalı söküp takabilir, her türlü bakım ve onarımı kendisi yapabiliyordu. Sinekleri, böcekleri bile evden itekleyerek çıkartan, meyvelerini almadan önce ağaçlardan izin ve helallik isteyen bir adam için tuhaf bir durumdu bu silah sevgisi –kendisi de ara ara bunu düşünür ve tabanca temizleme fırçası ileri geri gidip gelirken kendine has gülümsemesi yüzüne yerleşirdi.

Otuz dokuz yaşındaki bedeninde hâlâ yirmi beş yaşın çevikliği, zihninde ise altmış beş yılın yorgun bilgeliği vardı. Bunu düşününce derin bir nefes aldı; gözleri odanın içinde gezindi. Bodrumun düzeni, sadeliği ona huzur veriyordu. Elini masanın sağ tarafındaki antika lambanın hemen altındaki deftere uzattı: siyah, deri kaplı el yapımı ciltli bir defter ve üzerinde sadece şu yazıyordu: 786-110-223. *“Bir şeyleri geride bırakmak mı yoksa sessizce taşımak mı? Geride bırakmanın yolu yoksa, sessizce taşımayı öğreniyor insan...”* diye geçirdi içinden.

Kalbi sükûnetin oktavlarında belli belirsiz gezinirken, aklı da kendi sessiz bestesini yapıyordu... Tabancalarını dikkatle topladı, her parça yerini bulduğunda içi de adım adım huzur bulurdu. Son şarjör sesinin ardından mekanizmayı kurup, emniyeti kapattı.

Masadaki antika radyoyu açtı, sadece bir cızırtı... Bir anlığına gözlerini kapadı; içinden anneannesinin şefkatli sesini duydu sanki. Sobanın başında oturup 'Arkası Yarın' dinledikleri o günlerde, dünya daha basit, insanlar daha güvenilirildi. Şimdiyse sesler cızırtıya, güven ise parazitli bir şüpheye dönüşmüştü.

Tam nostaljik günlere dalıp gidecekken cep telefonuna haber kanalından bildirim düştü: *"İstanbul Emniyeti'nden yapılan açıklamaya göre, dün gece Fatih'te kimliği belirsiz kişilerin saldırısına uğrayan gazeteci Mesut Taşkın ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı; yoğun bakıma alınan Mesut Taşkın'ın durumu ciddiyetini koruyor."*

'Mesut Taşkın' adını duyunca gözlerini kocaman açtı. Radyoyu kapattı. Başını kaldırdı ve defterini açıp birkaç kelime yazdı. Kendi de duyduğundan emin olarak, fısıldadı: *"İyiler sessiz ölmemeli."*

O anda evin yukarisından ayak sesine benzer bir tıkırtı duydu, hızla Beretta'yı kavradı, emniyetini usulca açtı, ışığı söndürüp, sırtını duvara vermiş halde yere çömeldi. Nefesini tuttu, sessizlik yeniden çoğaldı; yine o sessizlik, bir kararın, bir geçmişin, çoktan başlamış bir hikâyenin sessizliği...

GÖLGE

Ayak sesleri... Tahta döşemelerin gövdesinde yankılanan dikkatli, kararlı adımlar. Ali, nefesini tuttu; mümkün olduğunca ağır atmaya çalışan kalbinin uğultulu ritmi kulaklarında... Beretta hâlâ elindeydi. Lambayı çoktan söndürmüştü. Sırtı soğuk bodrum duvarına yapışmış, gözleri karanlığa alışmıştı.

Bodrumun tahta kapısı usulca aralanırken, ışık karanlığı ağır ağır yarmaya başladı: "Ali... Ali... Ben geldim. Aç mısın?"

O tanıdık ses... Ali, içinden bir derin nefes verdi. Doktor Kadir! Teheccüd namazından sonra nadir de olsa uğrardı. Yine de Ali her zaman temkinliydi. Malum, üç nesildir epey düşman edinmişti şeceresi. Doktor, kapıyı çalmadan girmezdi ama anahtarları da vardı; evde biri varsa kapının sadece üst kilidi kilitli olurdu, ikisi de bu alışkanlığa sadıktı.

Bodrumun loşluğuna nazaran üst kat sarı bir ışıqla aydınlıktı. Salonda aydınlatma için sadece ayaklı bir lamba vardı. Doktor, Ali'nin ışıqla arasının olmadığını bildiğinden, düşük bir ayarda açmıştı lambayı.

Ali yerinden kalktı, Beretta'yı beline koydu, Smith Wesson'u beze sarıp çekmeceye yerleştirdi. Yukarıya çıkarken merdivenin ahşap basamakları bu kez daha dostane sesler çıkardı. "Kusura bakma Doktor, yine okumaya dalmışım" dedi.

Doktor Kadir, üstünde sade gri bir polar, altında paçası bol bir eşofman. Elinde bir kavanoz kabak reçeli ve dört tane Eskişehir simidi: Kalabak suyu, bol susam ve sıcak pekmezin yüzlerce yıllık usta birleşimi. Doktor, ayda bir memleketine gider, bu simitten bolca alıp gelirdi; bu yolculuklara bazen Ali de eşlik ederdi; kendi deyişiyile: "*Doktor Kadir ile gidilemeyecek tek yer cehennemdir.*"

"Uğramadın bu hafta, mesajlarıma da cevap vermedin, merak ettim. Namazdan sonra içime bir sıkıntı düştü. İyi misin?" dedi Doktor. Ali hafifçe gülümsedi: "İyiyim. Sadece bazı geceler uyku tutmuyor."

Doktor'un içi rahatlamıştı, yüzüne yansıyan içten bir sevecenlikle: "Hadi yat uyu biraz, yarın sabah işimiz var, unutma!"

Doktor, Ali`yi ziyarete geldiğinde genelde evine kadar birlikte yürürlerdi; ikisi de yürüyüş sohbetlerini severlerdi. Hem sokakları dükkânları izler hem de kimsenin fark etmediği detayları gözlemlerlerdi.

Beraber dış kapıdan çıktılar. Hava serin, mahalle sessizdi. Yalnızca bir sokak lambası cılızca ve aralıklarla titreyerek yanıyor, gölgeler duvarlara uzuyordu.

Fatih`in en kadim sokaklarından biriydi burası. Evler birbirine yaslanmış, sanki aradan birini çeksen yanındakiler yıkılacak gibiydi. Kimi yenilenmişti, kimi hâlâ kusurları ve çatlaklarıyla yaşıyordu.

Ali`nin evi, rahmetli anneannesinden kalma iki katlı küçük bir müstakil evdi. Ne şık ne döküntü. Sadece ‘yeterli’. Aklından her geçtiğinde şükreder, rahmet okurdu ailesine. Hem bu ev hem zor şartlarda fedakârca sağlanan onca eğitim hem de çocukluğunda gördüğü şefkat, sevgi ve saygı için.

İkisi de konuşmuyordu, fısıltıların bile yankılandığı sokakları bir bir aşarak, Doktor`un sokağının başında ayrıldılar.

“Sabah seni bekliyorum ama ‘sabah’, ‘öğle’ değil!” diye ekledi Doktor. Ali de benzer bir gülümseme ile başını salladı: “İyi geceler Doktor.”

Doktor Kadir, apartmana doğru girerken Ali, dış kapı kapanana kadar gözünün ucuyla hem Kadir`i hem de sokağı izledi. Salonun ışığının yanmasını bekledi, bu alışkanlıklar artık onun parçası olmuştu.

Aynı yoldan eve döndüğünde, mutfığa uğramadan odasına geçti. Üzerini değiştirip, salondaki kanepeye yerleşti, cep telefonundan haber portalına girdi: “Fatih`teki saldırının görüntüleri ortaya çıktı”, aradığı başlık buydu.

Gizemli konuları gündeme taşınması, komplo teorilerine yatkınlığı ve sisteme sert eleştirileri ile tanınan Gazeteci Mesut Taşkın, caddenin orta yerinde, gölgede susturulmuştu. Ali dikkatle izledi. Kamera görüntüleri silik, failin yüzü görünmüyordu. Ama iki detay gözünden kaçmadı: Birincisi, Mesut Taşkın yere düşmeden önce elindeki kahverengi deri çanta, sağa doğru sokağa fırlıyor ve içi açılıyordu. İkincisi, o tabela: “Terzi Zemgin”, Ali'nin gözbebekleri büyüdü, kalbi sıkışırçasına nabızı atmaya başladı. Olay arka sokakta birkaç yüz metre ötesinde olmuştu! Ne siren sesi duymuştu ne de başka bir gürültü.

Mesut Abisi ile yıllar önce tanışmıştı, teorilerine pek katılmasa bile arada buluşur, derin sohbetler ederlerdi. Ali'ye çoğu tutmayan kehanetlerinden bahseder, detaylı tarihler verirdi. İsrail'in Gazze'ye girişini ve sürecin aşamalarını yıllar öncesinden doğru tahmin etmişti.

O çantada ne vardı? Bu kadar yakında olması tesadüf müydü yoksa aslında Ali'ye mi geliyordu? Telefonu masada köşelerinden ittirerek döndürürken, onlarca soru yankılandı zihninde. Evdeyken yanından ayırmadığı siyah deri defteri açtı. Kapağın alt kısmındaki rakamlara yeniden baktı ve boş sayfanın en altına özenle yazdı:

“Gölge, ışığın hatırasındır. Ve bir hatıra gölgede ne kadar kalırsa, o kadar özler ışığı.”

Parmakları defterin kenarında bir an bekledi, sonra kapağını usulca kapattı. Saat ilerlemiş ama gece henüz hüküm vermemişti.

BÖLÜM 2

SIZINTI

“Bazı cevaplar sessizliğin çatlaklarından sızar.”

Sabah... Fatih'in dar sokaklarından birine sızan cılız gün ışığı, Ali'nin odasında perdeyle savaşıırken, masada yarısı dolu karanfilli bir çay bardağı ve telvesi bol sade bir Türk kahvesi fincanı vardı. Defter hâlâ masadaydı.

Ali, gömleğinin düğmelerini beceriksizce iliklerken akli dün geceye gitti: “Çanta...!” Ceketinin iç cebine küçük bir USB bellek yerleştirdi. Silah yoktu; bugün sadece gözlem yapacaktı. Kapının önüne geldiğinde telefonu titredi: “Y.E. — Sirkeci Garı – Eski Bavulcu 08:30”

‘Y.E.’ - Yusuf Emir...

Ağır adımlarla sokağa çıktı, sadece alt kilidi kilitledi. Fatih'in eski sokaklarında sessiz bir yürüyüş başladı. Bu sokaklar, onun için geçmişin yollarıydı: Annesiyle yaptığı alışverişler, babasının gölgesinde öğrendiği ilk disiplinler, anneannesinin yokuşun ortasında tavsiye ettiği sabır... Köşedeki eskiciye baktı, dükkân kapalıydı. Kunduracının önünde hâlâ o eski kalfa oturuyor, bir

eli yanağında yere bakarak sigarasından ağır ağır çekiyordu. Yürüdükçe İstanbul'un sabah hâlini ne kadar sevdiğini düşünüyor, 'Küçük Langa' doğumlu olmaktan gurur duyuyordu...

Kumrular ürkek bir uğultuyla uçuyor, martılar bağırmaya yeni başlıyordu. Her sokakta, yüzüne geçmişin hatıraları vuruyordu. Mısır Çarşısı'na vardığında kısa bir mola verdi. Bir banka oturup güvercinlere bakarken, yanındaki yaşlı adam aniden, gözleri dolmadan konuşmaya başlayabilmenin verdiği sevinçle, "Hakkımı helal et evladım," dedi.

Uzunca, kemikleri sayılacak derecede zayıf, kamburdu; derin ela çekik gözlerindeki şefkatin sıcaklığı tüm sokağı sarmıştı. Ali, bu beyaz takkeli, cilalı ayakkabılı amcanın özel biri olduğunu düşünerek gülümsedi: "Helal olsun amca."

Siyah deri kayışlı, sade ve markasız saatine baktı: 08:13. Hafifçe doğruldu, bankın demir koluna tutundu. Tam o sırada telefonu tekrar titredi: "*Yusuf seni bekliyor.*" Gönderen: 'F.'

Yusuf Emir, yıllar önce bir gazeteci idi. Mesut Taşkın'ın sınıf arkadaşı. Belgeleriyle konuşan tam bir belagat ustası. Bir gün aniden, iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Ali, yıllar sonra, 'Yediler'in Feride'sinden öğrenmişti hikâyenin bilmesi istendiği kadarını. Yusuf Emir emekli olmuş, bir kitapçının arka odasında yaşamaya başlamıştı. Artık görünmüyor, konuşmuyor, yayınlamıyordu. Ama izliyor, belgeliyor, biriktiriyor ve yazıyordu.

BAVULCU

Sirkeci Garı'nın köhne bölümünden geçerek, yıllardır kapalı olan Bavulcu İhsan'ın dükkânına yaklaştı. Bavulcu İhsan, envai çeşit ve bir kısmı aslına sadık kaliteli replika bavulları ile nam

salmıştı. Ancak asıl ünü, istihbarat çevresinde özellikle de eskiler arasında, bavullarında taşıdıklarıyla ilgiliydi; hatta, daha sonra bakanlık da yapacak olan, dönemin emniyet müdürünün elinden söke söke aldığı bavulun hikâyesi kalender meclislerinde hâlâ anlatılırdı.

İşte orada, gri keten takım giymiş, kahverengi deri çanta taşıyan, bastonunun gagalı kulpundaki metal kısmı ışıldayan bir adam bekliyordu: 'Yusuf Emir'. Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki bakışları yorgun ama keskin. Ali konuşmadan yaklaşınca Yusuf hafifçe başını salladı. İsteksizce uzatılan ellerle zoraki ve kısa bir tokalaşmanın ardından: "Çantayı gördün mü?" dedi. Ali yanıt vermedi, etrafı kolaçan edip, sadece başını salladı. "İçindeki belge: Kod 223." Ali'nin gözleri kısıldı. Kalbinde garip bir kıpırtı oluştu. Göz bebeklerinin büyümesini engellemeye çalışarak "Bu sayı ne?" diye sordu. "223, yalnızca bir sayı değil. Onlarca yıldır dönen bir çemberin parolası. Mesut bunu çözmüştü. Ve o çanta... Sana geliyordu" dedi Yusuf Emir. "Kimin adına konuşuyorsun?" diye keskin şekilde sordu Ali. "Adları da konuşmayı da bırakalı yıllar oldu. Ama hâlâ inananlar var. Gölgeden daha gizli bir sistemin uyarıcısı bu sayı. Ve eğer o defter gerçekten sendeyse... Zaten biliyorsun."

Sessizlik oldu, Ali bu noktadan sonra soracağı hiçbir soruya cevap alamayacağını farkındaydı. Suskun halde, vedalaşmadan ayrıldılar. İkisinde de soru işaretleri ve gelecek bir mücadelenin sezgisinin ağırlığı...

223

Ali, anahtarı cebinden çıkardığında fark etti eve vardığını. Yol boyunca zihni allak bulak olmuştu soru-cevaplarla. Anahtarı çevirdi, kapıya sıkıştırdığı lastik düşünce içeri girdi. Hemen,

duvardaki tuğlaya sakladığı defteri alıp açtı. Bakışları “223” rakamına takıldı. Sanki “223” de ona bakıyordu. “223”, bir rakamdan çok daha fazlasıydı.

Boş sayfanın sonuna usulca yazdı: “*Kimi defterler kendini yazdırmaz. Sadece doğru zamanda...*”

Defterin kapağını kapattı. Masaya oturdu, hiç açlık hissetmediğini fark etti, Doktor Kadir’in simitlerine şefkatle ve minnetle baktı, gülümsedi. Doktor’un tembihlemesine rağmen ‘Sabah’ yine geçmişti ve ilk fırsatta Doktor’un sitemkâr fakat gülünç azarına maruz kalacağını biliyordu.

BÖLÜM 3

FERİDE

“Gerçek bazen gözle değil, gönülle görülür.”

Sabahın ikinci yarısı... Fatih'in sokaklarına vasat bir aydınlık sınıyordu. Ali, televizyonu kapattı. Kalbinin içinde bir uğultu. Feride, birazdan gelecekti. Yusuf Emir ile el sıkışırken takas ettikleri USB bellek defterin üzerindeydi. Işıklar kapalıydı, bodrumdaki masa lambası yetersiz bir sadelikte yanıyordu, odadaki alacakaranlıkla birlikte puslu bir aydınlık vardı evde.

Ali bir kez daha, o sahneyi zihninde döndürdü: Mesut'un düşen çantası. Uçuşan belgeler. Yusuf Emir ve 223 kodlu dosya.

Kapı üç kez vuruldu. Genelde evin aslan başlı tokmağı, zile tercih edilirdi. Gözün kapağını kenara çekip baktı ve sanki incitmemeye çalışıyormuş gibi ağır ve kalın kapıyı nazikçe açtı.

Feride, başında açık gri bir şal, mevsimlik lacivert bir montla, beyaz spor ayakkabılarını çıkarmadan sessizce içeri girdi. Ali,

başını eşikten çıkarıp sokağın iki yanına keskin ve hızlı bakış attı. Fark ettiği tek şey her zamanki gibi Dürbün Teyze'nin karşı apartmanın yüksek giriş katındaki perdenin arkasına sinmiş gölgesi idi. Dürbün Teyze'nin gerçek adını mahallede kimse bilmezdi. Teyze, Ali çocukken de yaşlıydı ve oradaydı. Eşi Cevat amca kendisinden genç, sağlıklı, hoşsohbet biraz da çapkın bir adamdı. “*Toprağı bol olsun*” diye mırıldandı ve “İyi ki beni kendinden önce öldürecek bir eşim yok” diye geçirdi içinden...

Kapıyı kapattığında, Feride Ali'ye ne bakıyordu ne de bakmıyordu; bir kişiden ziyade bir niyet, bir irade girmişti odaya. Derin mavi gözlerini masadaki deftere ve USB'ye çevirdi... Bir süre konuşmadan durdular. Sonra Ali usulca masanın başına geçti, USB'yi aldı ve bilgisayara taktı. Feride koltuğa oturdu. Dizlerini birleştirmiş, ellerini küçük nubuk el çantasının üzerinde kenetlemişti. Geniş omuzları, uzun düzgün ve kaslı bacaklarının şeklini almış kot pantolonu ve 1.80'e yakın boyuyla, yarım yüzyılı de-virmesine rağmen hâlâ ihtişamlıydı.

Ekrana görüntüler düşmeye başladı. İlk başta karıncalı bir kayıt. Sonra netleşti. Görüntü dün geceye aitti. Bir kaldırım kenarında, Mesut Taşkın biriyle konuşuyordu. Kimliği belli olmayan kişi yüzünü saklamayı bir şekilde beceriyordu. Ama bir an... Bir yansıma. Bir dükkânın camında kısa süreli bir silüet. Feride öne eğildi: “Gözlük takıyor... Ve bu burun... Bana tanıdık geliyor.”

Ali'nin gözleri sabitti. Mesut konuşurken elindeki çantayı yere bırakıyordu. Ardından metalik bir ses... Kayıt burada kesiliyordu. Ali kapıya yöneldi, harekete geçmeyi isteyen ama ne yapacağını bilememenin verdiği ruh haliyle durdu ve masaya geri döndü.

Feride bir süre daha ekrana bakıp, kaşlarını çattı, usulca fakat Ali'nin de duyacağı şekilde mırıldandı: “Kalbi tüyden hafif olan...” Ali, Feride'nin kimden bahsettiğini anladı ve yüzünde çocuksu saf bir ifade belirdi. Feride ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Hafifçe Ali'ye dönüp: “Kadir'in simitlerinden var mı?” Ali gülümsedi: “Hemen getiriyorum.”

KALENDERHANE

Ali, Feride'nin hemen ardından montunu alıp dışarı çıktı, ikisi de hızlı adımlarla farklı yönler doğru yürüdüler. Fatih'in ögle sıcağı bastırmıştı. Bir yokuşun başına geldiğinde yaşlı bir adamın ona seslendiğini duydu. Yaşlı Adam, içinde pek de can olmayan bir sesle: “Evladım... Şu Kalenderhane nerde acaba?”

Yokuş dik, yaşlı adam beli bükük, nefes nefese... Ali bir an durdu, ağır bir hareketle yukarı baktı. Güneş gözlerini kamaştırdı. Gözleri kısık, yüzü ekşimiş halde: “Hangi Kalenderhane amca?”, “Dede Efendi.” dedi yaşlı adam titrek bir sesle.

Ali önce tarif etmeye başladı: “Sokağın bitiminden sağa, yokuşu tırmandıktan sonra...” Ama sonra amcaya bakıp sustu. Gözleri, adamın çatlamış ellerindeki lekelere takıldı. Gömlek kolumdan çıkmış eski bir saat, derisi pul pul.

“Amca, bir dakika” dedi. Cebinden telefonunu çıkardı, rehberden “Taksi – Rıfat”ı bulup aradı, telefon tek çalışta açıldı: “Rıfat, kahvede misin?... Tamam, benim sokağın başına gel hemen, bekliyorum.”

Yaşlı adama dönerek: “Dur amca, bugün çok sıcak, o tarafa giden bir arkadaş var, seni bırakacak.”

Yaşlı adam ona baktı, masum gözleri hem minnetle hem de verdiği zahmetin mahcubiyetiyle doluydu... Ali gülümsedi. Bir

müddet sessiz kaldılar. Yaşlı adam, Ali'ye değil de sanki yanındaki birine bakarmış gibi: “Hakkını helal et” dedi. “Helaldir amca” diye cevap verdi Ali.

Rıfat, Babaeskiliydi, ailesi semtin eski esnaflarındandı fakat içki, kumar, eğlence derken tüm varlığı yıllar içinde tüketmişti. Şimdi külüstür arabasıyla sadece mahalle esnafını ve sakinlerini getirip götürüyordu.

Rıfat'ın arabası sokağın başında belirdi, bordo renk Renault 9 Broadway, tam önlerinde durdu. Rıfat, sarı saçları ve kızıl sakalıyla, direksiyona kadar uzanan göbeğiyle ve buna tezat incecik bedeniyle selam verdi. Ali selamı alıp, konuşmadan yaşlı adamı ön koltuğa özenle bindirdi: “Rıfat, amcayı Dede Efendi Caddesi'ne bırakırsın, gitmek istediği başka bir yer olursa da götürürsün” dedi ve ardından sessizce: “Akşam kahveye uğrarım” diye fısıldadı. “Tamamdır be Ali Abim, dayıyı bırakınca haber çekerim.”

Otomobil hareket edince, aziz bir dostu uğurlar gibi baktı arkasından.

*

Biraz yürüyüp, binaların arasına sıkışmış küçük bir parkın demir bankına oturdu. Cep telefonunu açtı, haberlere baktı. Mesut Taşkın ile ilgili yeni bir gelişme yoktu, kaldırıldığı hastanede müşahede altındaydı. Ama içinden bir ses, bu hikâyenin yeniden açılacağını söylüyordu. Hafif bir esinti oldu, kulağına “Hazırlan Aslan” diye fısıldarcasına... Morali bozuldu, bir kaşı yukarı kalktı, sol elinin parmak uçlarıyla alnını sıvazladı...

Sabah kahvaltısı etmediğini hatırladı, son simidini Feride'ye vermişti. Süleymaniye'de kuru fasulye... Neden olmasın?! Ama bu kez bir tabaktan fazla yemeyeceğine dair kendine söz verdi...

BABA

Atlanmış öğünleri fazlasıyla telafi eden güzel bir ziyafetin ardından, ağır adımlarla yürüdü. Mefruşatçılar Çarşısı'nın oradaki ışıklardan karşıya geçerken, etrafına bakındı, Plakçılar Çarşısı takıldı gözüne, derin bir iç çekti, dudaklarında hafif bir gülümsemeyele "Hey gidi günler..." diye mırıldandı, bir dönem iki ay boyunca geceleri çarşıdaki bir plakçının suni deri koltuğunda uyumuştı. O dönemi ve o dönem hayatında olan insanları düşündü -o an, kalabalık hareket edince o da sürüyle beraber karşıya geçti...

Yokuşu çıkıp biraz daha yürüdükten sonra, eve gitmeden önce soluklanmak üzere Zeyrek'te Hamdi Dayı'nın kahvehanesine uğradı. Ayda bir uğrar hâl hatır sorardı. Hamdi Dayı, eski kabadayılardan, İstanbul'un İstanbul olduğu zamanlardan. Hamdi Dayı'nın yaşı artık seksene dayanmasına rağmen dükkânı her gün kendi açar kendi kapatırdı. Hiç evlenmemişti. Tevbe ettiğinde, elinde kalan son parayla borç harç bu dükkânı almıştı, gariban dostu biriydi. Aslen Ladom'lu olduğunu söylerdi. Duvarlar memleket tabloları ve dönemin yeraltı dünyasından isimlerin fotoğrafları ile doluydu. Ali'yi her gördüğünde ayağa kalkar, Karadeniz şivesiyle: "Adam oğlu adama çay verin haa, bi' kâse de finduk de haa!" diye kükrerdi kalın sesiyle.

Ali bunları düşünerek içeri adım attığında, içeride sadece omzunda beyaz bir havluyla gezinen evlatlığı Onur'u gördü; Onur altı yaşından beri Hamdi Dayı'nın yanındaydı; babası müebbet mahkûm olunca, Onur'u koğuştan arkadaşı Hamdi Dayı'ya emanet etmişti. Onur, ortaokulu zorla bitirdikten sonra kahvehanede manevi babasına yardım etmeye başlamıştı. Babasından başka kimsesi olmayan Onur on iki yaşındayken babasını da kaybedince Hamdi Dayı onu nüfusuna almıştı.

Ali, kırmızı ekose örtülü tahta bir masaya oturdu: “Onur’un nasılsın? Tazeyse bir çay ver” dedi. Onur, bir baş hareketiyle siparişi aldığını belirterek hızlı hareketlerle bir bardak çay doldurdu. Masaya çay bardağının yanına bir kâse de fındık geldi. Ali kâseyi görünce gülümsedi: “Dayı nerede?”

Onur, başını hafifçe öne eğerek, titrekle bir sesle: “Babam geçen hafta memlekete gitti” dedi. Ali, Onur’un ses tonundan bir sıkıntı olduğunu anlamıştı: “Hayırdır?”

Onur, gözleri dolgun halde, dudaklarını ısırarak: “Kanseri omuriliğe sıçramış, bize de söylemedi, en fazla altı ay dediler.”

Ali cevap veremedi... Onur, etrafı derleyip toplamaya devam ederken ne çayını içebildi ne de fındıktan yiyebildi, boğazında bir şey düğümlenmişti...

Babasını metastaz yapan prostat kanserinden kaybetmişti. Yine omurilikten tırmanmıştı beynine ve o da haber vermemişti. Doktorlar babası için de altı ay demişlerdi ama sadece iki hafta yaşayabilmişti Çetin Baba... Bir sabaha karşı çalan telefonda ki hemşire: “Babanızın durumu iyi değil, hemen gelmeniz gerek” demişti. Gece yarısından sonra çalan telefonları sevmezdi bu yüzden. O an tüm dünya üzerine çökmüş, şuurunu kaybetmiş gibi olmuştu, saçma sapan şekilde defalarca valiz hazırlamış, ne giyeceğini ne yapacağını şaşırılmış ve en sonunda evden sadece giysileriyle çıkıp havalimanına gitmişti. Uçak biletini Doktor Kadir’e aldırılmıştı. Bir insanın ancak babasına bir şey olduğunda ‘Baba’ olabildiğini düşünmüştü yol boyunca... Annesinin vefatında olduğu gibi bu kez de ağlamamıştı, ağlayamıyordu. Yıllarca kaskatı bir insan olmaya çalışmıştı, şimdi de ağlamaya mı çalışması gerekecekti?!

Mersin’de hastanede sabahladığı günleri hatırladı, eve sadece giysi değiştirmek için gidiyordu. Bazen sadece uygun fiyatlı yeni bir şeyler alıp eskileri bir poşette bırakıyordu bir konteynerin yanına. Çetin Baba yürüyerek girdiği hastaneden önce kısmi felç olarak sonra solunum yetmezliği sebebiyle vefat ederek çıkacaktı... Son günlerinde bile Ali’ye: “Buradan çıkınca ilk iş sahilde bir ziyafet çekelim, bol karides, balık ve rakı, hesaplar senden” derdi ölümsüz bir neşeyle. O an, babasına verdiği ve tutamadığı bir sözü hatırladı: Ona bir divan sazı alacaktı... Ve son ameliyatına girerken Ali’nin kulağına fısıldadığı sır... Bu büyük sırrı, ebediyen saklayacaktı -kendinden bile...

Amcaları, babasını son bir kez görmesi için gasilhaneye çağırıldıklarında, bunu kabul etmemişti; onu orada o şekilde görerek hatırlamak istemiyordu; bunun yerine son anlarında bile yaşam savaşına devam eden, pes etmeyen ve umutları tükenmeyen, hayattan zevk almayı bilen ve hastaneyi kakahalarıyla inleten Çetin Baba’yı anımsamayı tercih etmişti.

Mevlit ise tam anlamıyla bir kara-komedydi: Bir yanda diyanetin dikme hocası, diğer yanda Nusayri Dedesi. Bir yanda kırık telaffuzu, yanlışlarla dolu Arapçası ve lafı geveleyen uzatan belagat yoksunu bir imam; diğer yanda anadili Arapça, davudi sesiyle tüm cemaati tek bismillah ile ayağa diken Şeyh!

Yüzlerce lahmacun, pide; içi bol ve taze hurma dolu mamul; insan ayırmadan paket paket dağıtılmıştı. Mahallede ayrıca bir hayır da yapılmıştı, gerçek ihtiyaç sahiplerine, ardını aramayan gerçek yardım.

Beş yolun kesişme noktasındaki kale gibi üç katlı evde, sadece erkeklerin katıldığı bir törenden sonra, babasının kıyafetleri ve evdeki tüm eşyalar evin en geniş salonunda ortaya düzğünce

serilmişti. İhtiyaç sahipleri eve gelip sadece ihtiyaçları kadarını almışlardı, kalan tüm eşyalar belediyeye bağışlanmıştı. Ali, evden sadece büyük bir valiz dolusu anı eşyası almıştı: Babasının tespihleri, fotoğraf albümleri, gözlükleri, telefonu, kimlik kartları, pasaportları, sağlık raporları, Çetin Baba'nın yıllardır vazgeçemediği Tabac marka losyonu, 80'lerden kalma kahverengi cüzdanı, siyah deri el çantası ve seri numarası kazınmış emektar Smith Wesson 5904.

Mevlit akşamında Ali, ailenin en büyüğü olan Faruk amcasına babasının da seveceği şekilde bir uğurlama yapmak istediğini söylemiş, diğer amcalarının ve kuzenlerinin katılımıyla, ortanca amcasının sahildeki meyhanesinde babasının sevdiği şarkılar ve türküler eşliğinde, unutulmaz bir gece yapmışlardı: Hüzün, vefa, hasret, neşe... Faruk amcasının oğlu Şadi'ye de ara ara takılırdı: "Hangimiz önce ölürsek, kalan, böyle bir gece yapsın. Doktor Kadir bile bir yudum da olsa içsin."

Onur'un sesiyle irkildi: "Abi çayını tazeleyeyim mi?", "Sağ ol Onur'um, tat mı kaldı... Dayıyla konuşursan..." Cümlesini tamamlayamadı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı, ayağa kalktı, çay tabağının altına 200 TL bıraktı ve usulca ama hızlı adımlarla dükkândan çıktı.

*

Eve varır varmaz defterini aldı, günün tarihiyle yazdı: "*Gören göz bazen susar... Ama hiçbir zaman unutmaz.*"

Kapağı kapattı, koltuğa uzandı. Tavandaki ışığın sızısı göz kapaklarının ardında bir harf gibi asılı kaldı. "Ari..." diye mırıldandı uykuyla uyanıklık arasında.

BÖLÜM 4

EMANET

“Kimi için emanet, kaderin kendisidir.”

Gece, Fatih’in üstüne siyah bir tül gibi inmişti, belli belirsiz bir esintiyle dalgalanıyordu. Ali, odanın ışığını yakmadı. Defter yine açıldı. Gören Göz’e yazılan son satırdan sonra başka kelime gelmemişti. “Gören Göz!”, gençliğinin ilk dönemlerinden beri defterlerine bu ismi verirdi, sembolik bağlantısını daha sonraları öğrenmiş ama yine de defterine bu şekilde hitap etmeye devam etmişti. Ne olsa defterlerin içeriği beş duyusuyla gördüğü şeylerdi.

Sokaktan geçen bir arabadan yayılan far ışığı, tavanı kısa bir anlığına aydınlattı. Sonra karanlık geri döndü. USB masadaydı. Feride’nin bakışları, görüntülerdeki silüete takıldığında mırılda-narak dile getirdiği o cümle hâlâ kulaklarındaydı: “Kalbi tüyden hafif olan...”

‘Yediler’, bu tabiri Ali için kullanırdı... Ali, elini defterin kenarına koydu ama yazmadı. Artık konuşmak değil, harekete geçmek gerekiyordu. Bir kıvılcım içini yakmıştı. O sabırla taşınan ağırlık, bundan böyle yerini eyleme bırakıyordu.

Elini masadaki cam şişe kolonyaya uzattı, yukarı kaldırıp kafasından ensesine süzülecek şekilde sallayarak birkaç damla döktü. Çocukken babasıyla, Bahçelievler’deki fabrikadan bidonla alırlardı. Kolonya kokusunu severdi ve yanından hiç ayırmazdı. Çocukluğunun bir kısmı hastanede geçmişti, hastanelerin gece sessizliğini huzur verici bulurdu. Çok zayıf ve sık hastalanan bir çocuktü, ailesinden dinlediği kadarıyla yedi aylık ve bir kan hastalığıyla hem de evde doğmuştu. Kanı, babasının kanı ile değiştirilmişti. Kaniyla gurur duyardı: “aRH Negatif, bu ‘Anunnaki Kanı’, maymun kanı değil” diye takılırdı Doktor Kadir’e. Ali, bilginin kanla taşındığına ve kanın yatkınlıklarımızı belirlediğine inanırdı.

Bunları düşünürken elini cüzdanına attı ve ara bölmeden bir film tablet çıkardı: Annesinin alıştırdığı “bebek aspirini”, bu yaşta bile iki, üç günde bir tek tablet atardı.

RÜYA

Uyuduğunu hatırlamaz şekilde uyandı. Yine o rüyalarından birini görmüştü:

<< Kendini bir anda iki dağın arasında uzanan daracık bir asma köprüünün üzerinde bulmuştu. Rüzgâr hafifçe esiyor, köprü inceden sallanıyordu. Tahta basamakların gıcirtısı, kalbinin ritmiyle aynı frekansta titreşiyordu.

Köprüler... Ali’yi hep tedirgin ederdi. Çünkü köprü demek, geçiş demektir. Eski ile yeninin, bildiğiyle bilinmeyen arasında ince bir çizgi.

Adımlarını ağırlaştırarak yürüdü. Elleriyle iplerden tutarken gözleri istemsizce aşağıya kaydı. Nefesini kesen bir manzara vardı: Rengârenk çiçekler, yeşilin her tonunu taşıyan ağaçlar, doğanın cömertçe sunduğu bir cennet gibi.

Bir an için bir fısıltı duydu: “Bırak kendini... Atlarsan, zevk içinde özgürlüğe uyanırsın.”

Derin bir nefes aldı. Gözleri, altındaki güzelliğin büyüüne kapıldı. Bir adım daha atsaydı, kendini oraya bırakacaktı. Ama zihninde bir başka ses belirdi: “Eğer atlarsam sert uyanırım... Yavaş yavaş karşıya geçmek daha iyi.”

Adımlarını yeniden köprüye çevirdi. Ağır ama kararlı... Her adımda tahtaların gıcirtısı, geçmişinin yüklerini geride bırakır gibiydi. Rüzgâr biraz daha sert esti; köprü hafifçe savruldu ama Ali ipleri sıkıca tuttu.

Uyanır gibi oldu bir an ama uyanmadı. Çünkü bu rüya, ona sadece korkusunu değil, yolunu da göstermişti: Sabırla geçmek... Karşıya varmak için düşünmeden yürümek...

Ve köprünün sonunda bekleyen karanlık ufuk, ona sessizce fısıldıyordu: “Geceye hükmeden, sabaha kavuşur.”>>

Rüyasından uyandığında köprünün üzerindeki sert rüzgârı hâlâ yüzünde hissediyor ve köprü gıcirtısını duyuyordu...

MESUT TAŞKIN'IN BÜROSU

Sert bir sabah kahvesinin ardından, giyme sırasına göre akşamdan hazırlanmış kıyafetlerini giyip kapıyı açtığına, sokakta ince bir sis gördü. Fatih'te sabahları bu sis, nemle karışık olurdu; ağır ve kararsızdı, hiç alışamadığı ve he defasında onu tedirgin eden bir kokusu vardı. Yürümeye başladı. Hedefi belliydi:

Mesut'un eski bürosu. O bina artık kullanılmıyordu. Ama içeri girmenin bir yolunu bulacaktı.

Yolda rast geldiği bir simitçiden, Kadir'in "Sadece kendine alma, bir tane de fazladan al" sözü aklına geldi ve iki simit aldı. Biri sağ, diğeri sol cebinde...

Bina, Laleli'ye yakın bir köşede idi. Dışarıdan sıradan bir iş hanı gibi görünse de içeride belgelerin, kayıtların ve belki de hâlâ açık kalmış dosyaların kokusu vardı.

Ali, binaya arka sokağı dolanarak pek az kişinin bildiği kapıdan girdi. Kapı paslanmıştı ama gıcırdayarak da olsa bir omuz darbesiyle aralandı. Minik fakat güçlü el fenerini yakıp ilerledi. Üst kata çıktı, etraf toz içindeydi, bir eliyle ağzını ve burnunu kapadı.

Odalara tek tek bakmaya başladı. Mesut'un küçük ama düzenli odasına geldiğinde, daha önce burada onunla defalarca buluştuğunu anımsadı. Tozlu klasörlerin arasında dikkatini çeken bir şey oldu. Masada bir not defteri... İçinde sadece bir kelime yazıyordu: "Emanet" ve altında bir kod: 110.223

Bu, Yediler'e ait eski bir dosya koduna benziyordu. Mesut, bunu burada bırakacak kadar dikkatsiz biri değildi; bu defter masaya birileri tarafından kasten bırakılmış olmalıydı.

Defteri aldı, çantasına koydu. O anda belli belirsiz bir ses duydu.

Koridora açılan kapının gölgeliğinden bir silüet yaklaştı. Ali, sakince ama hızla odadan çıktı. Üst kata yöneldi, sırtını duvara vererek basamakları dikkatlice tırmandı.

Çatı katına çıktığında, karşısında genç biri duruyordu. Üzerinde spor bir mont, sırtında çapraz asılı bir çanta. Yüzünde hem korku hem kararlılık vardı.

“Sen... Ali Aslan mısın?” dedi. Ali yanıt vermedi. Genç, çantasından bir zarf çıkardı: “Bunu sana vermem söylendi. Feride Hanım dedi ki: *‘Emanetleri, emaneti kaderi olan alsın.’*”

Ali zarfı aldı. Açmadı. Karşısında korkusunu ve endişesini gizlemeye çalışan bir ifadeyle duran gencin yüzüne baktı, gözleminde tanıdık birini görmüş gibi oldu ama bu genç adamla daha önce hiç karşılaşmadığından emindi: “Adın ne?”

“Salim.”

“Bundan sonra dikkatli ol Salim. Bu, oyun değil.”

Bakışları, genç adamın iradesini tartar gibiydi. Salim başını eğdi. Ali onun yaşına döndü gözlerinde. Sırtını dönmeden önce, “Simit ister misin?” diye sordu. Sol cebinden simidi çıkarıp uzattı. Salim, o an hiç beklemediği bu teklif karşısında bir şey diyemedi. Sadece simidi aldı ve bir baş selamı ile geri dönüp binaya indi.

Büyükbabasının adı da Salim'di; Adana'nın 60'lı yılları, zeytinyağlı saçlar, seyyar gramofon ve şehirdeki birkaç taksiden biri. Bir taksi, on bir cana rızık olmuştu. Babasının anlattığı hikâyeler geçti aklından merdivenlerden inerken.

Binadan çıkmadan önce, gece gördüğü rüya aklına geldi ve bunu Doktor Kadir'e yorumlatmaya karar verdi. Hemen bir sesli mesaj gönderdi. Katlardan hızla indi, binanın arka kapısından sokağa adımını attığı anda telefonu titredi:

<<Köprü, sabırla geçilmek içindir. Atlarsan düşersin, yürürsen varırsın. Bu Hakk'ın sana işaretidir. Köprü, kaderindir. Aşağıdaki güzellikler dünya nimetleridir. Atlarsan aldanırsın ama sabredersen, köprüünün ötesindeki hakikati görürsün.>>

Ali, bu sözlerin hikmetiyle irkildi: “Ulan Doktor, yine ürperttin” diye mırıldandı...

DEFTER

Eve döndüğünde, Mesut Taşkın'ın ofisinde bulduğu defteri aceleyle açtı. Sayfaların sadece ilk satırlarının yazılı olduğunu gördü, her sayfada tek satır, alt satırları bomboş. Bunlar koordinatları ve her birinin yanında tek bir kelime vardı:

33°53'12"N 35°30'45"E / Gözlem

32°53'40"N 13°11'20"E / Konvoy

36°48'10"N 34°38'05"E / Yükleme

33°19'48"N 44°24'26"E / İnfaz

30°02'39"N 31°14'07"E / Temas

35°10'22"N 33°21'18"E / Baskın

31°46'38"N 35°13'47"E / İhanet

31°57'00"N 35°56'00"E / Dosya

37°58'17"N 23°43'41"E / Takas

35°31'00"N 35°46'00"E / Sandıklar

35°41'22"N 51°25'22"E / Kapsül

Ali, koordinatları navigasyona tek tek girdi: Beyrut, Trablus, Mersin, Bağdat, Kahire, Lefkoşa, Kudüs, Amman, Atina, Lazkiye, Tahran... Ve daha onlarcası...

Her satır, Ali'nin belleğinde kapalı kalmış bir kutuyu açıyor, kısmen unutulmuş anılar kıvılcım gibi çakıyordu. Başarılı ya da başarısız, unuttuğunu sandığı, unutmak istediği tüm görevler burada tek tek kaydedilmişti. En arka sayfada ise karakalem bir resim vardı:

Sayfanın ortasına çizilmiş tek bir göz. Ne fazla süsü vardı ne de eksik bir çizgisi. Çizgiler sade ama öyle bir netlikle çekilmişti ki, bakışı kâğıdın liflerini delip Ali'nin içine işliyordu. Gözün

altında kalın tek bir nokta ve o noktanın altında ince çizgilerle işlenmiş bir terazi. Kefelerin birinde 110, diğerinde 223 yazıyordu ve dengedeydi. Terazinin altında ise alevler... Sanki ağırlık bir yana kaysa, kefelelerden ağır gelen, ateşin içine düşecekti. Göz, izliyordu; Terazi, bekliyordu; Ateş, hazırды.

“Hakikati tartan, ya yanacak ya da yakacaktı.”

O an fark etti ki, bu liste sadece bir arşiv değil, aynı zamanda bir hüküm belgesiydi. Adımları, bakışları, nefesi bile kayda geçirilmişti.

Ali, derin bir nefes aldı. Parmakları sayfanın kenarına takıldı. Çünkü en ağır düşünce zihnine şimdi saplanıyordu: Ne “Kampüs” ne de “Kale”... İki dönemin de görmediği bilmediği bir operasyon da bu defterdeydi.

Suriye’deki Qaryat operasyonu, Ali’nin “Ustalık dönemi eserim” dediği bir başarıydı. Tamamen kişisel bir çabaydı. Bu lojistik operasyon ile yüzlerce canı kurtarmıştı ve Suriye’ye doluşan MI6 ajanlarının bölgeye nüfuz etmeleri uzunca bir süre mümkün olmamıştı. Tüm bunlar cereyan ederken, devlet iradesi İngiliz limanına sığınma konusunda an be an daha istekli hale gelmeye başlamıştı. Ali’nin teşkilattaki durumu hem kendisi için hem de daire başkanları için sıkıntı verici bir hal almıştı. Oysa Ali, devletin kendini unuttuğu yerlerde devlet olmaya çalışmıştı. Merkez çekildikten ve Yediler ile irtibatı kesildikten birkaç yıl sonra da görevinden istifa ederek ayrılmıştı.

MI6 Başkanı Richard Moore’un veda konuşmasını İstanbul’da yapması ve bu konuşmanın derinliği, giderek ciddileşen ve yaklaşan tehdidin önemli göstergelerinden biri olmuştu. Büyük Türkiye Cumhuriyeti bu gibi durumlara maruz kalırken, Ali’nin içi içini yiyordu: Sahada bin bir fedakarlıkla kazanılanlar, gösterişli

masalarda ziyadesiyle geri verilip, “başarı ve zafer” diye kamuya servis ediliyordu.

Birden sanki odanın ışığı soldu, kalbinin etrafında görünmez bir halka daraldı. Tüm varlığını, giderek büyüyen bir karanlık kapladı. Alabildiği kadar derin bir nefes alıp kendi defterini tekrar açtı. Yeni satıra şunu yazdı: “Her emanet, bir anahtar. Anahtarın kaderinde ise kilidini açmak var.”

Defteri kapattı. Salim’in verdiği zarfı hâlâ açmamıştı; zarf eskiydi, üzerine kurşun kalemle yazılmış isim silinmek üzereydi. Ama sabır hem yaşamının hem de bu hikâyenin diliydi.

BÖLÜM 5

ZARF

*“Bazı kapılar sadece bir kez açılır.
Ve geri dönüş, yalnızca geçmişte kalır.”*

Gece, sessiz loş ve boş bir mahkeme salonu gibiydi. Ali, zarf-
la baş başaydı. Masada bir kahve fincanı, bir dilim simit, bir kâ-
senin içinde bol yağlı zeytin, iki uzun dilim Mihaliç peyniri ve
eski püskü gümüş bir mektup açacağı... Ama zarf hâlâ kapalıydı.

Başparmağıyla zarfın köşesini ovalıyor, açmakla açmamak
arasında gidip geliyordu.

“Belki de hâlâ dönebilirim” diye geçirdi içinden. “Emeklilik,
sade bir hayat, sükûnet, sabah kahvesi, akşam kitapları... Belki
küçük bir bahçe... Mütevazı bir evlilik bile olabilir...”

Ama sonra gözleri duvarda asılı, ahşap çerçeveli siyah be-
yaz bir fotoğrafa takıldı: Annesi, babası, çocukken kucaklarında
-geçmiş güzel günlerden bir gün.

Beş yaşındaki Ali, anaokulunda öğretmeninin yüzünü yum-
ruklayıp burnunu kanattığında, öğretmeni durumu anne ve ba-
basına büyük bir heyecanla şikâyet etmişti; Ali o an susmuştu
ama ağlamıyordu, alev almış yeşil gözleriyle anne ve babasının

gözlerinin içine dimdik bakıyordu. Eve döndüklerinde, annesi bu yaptığının sebebini sordu. Ali, daha o yaşında tek bir cümleyle ve net şekilde anlatmıştı durumu: “Öğretmen, arkadaşım ağlar-ken yüzüne yastıkla bastır-dı, arkadaşımı korudum!”

Savunmasında özür değil saf gerçek vardı. Babası, gülümseyerek ama güçlü bir tonda: “Zalime boyun bükme! Kalbin titrese bile susma! Aslan'ım oğlum benim!” deyip kucağına alıp gururdan buğulanmış gözleriyle sınıksız sarılmıştı. Çetin Baba'nın losyonunun kokusu o günden beri Ali'nin burnundaydı, babasını özlediği her an bu koku gelirdi... Ali, o günkü Ali'ye söz vermişti: “Korkmak, susmak, kaçmak yok!”

Zarfı bir hamlede açtı. İçinden üç şey çıktı:

1. Sararmış bir fotoğraf: Yusuf Emir, genç Feride, Mesut Taşkın ve... Bir yüz daha.
Yarım dönmüş ama tanıdık bir burun hattı ve göz çizgisi. Ali'nin elleri titredi.
2. Bir belge. Teşkilat operasyon tutanağı kopyası. Tamamı tipleşenmiş sayfada kapatılmamış tek bir cümle: “786-110-223 / Emir yürürlükte.”
3. Küçük bir not kâğıdı, Feride'nin el yazısıyla: “Ali, bu bir başlangıç değil. Yalnız değilsin.”

Ali'nin boğazı düğümlendi. Koltuktan kalktı, camı açtı. Sokağın serinliğiyle yüzünü yıkadı, derin birkaç nefes aldı. Tam o sırada telefon çaldı. Numara görünmüyordu. Ses, tanıdık ama yabancıydı: “Ali Bey, ben Salim. Yarın saat 15:00... Çağlayan'da, Savcı Hanım sizi bekliyor. Feride Hanım'ın ricası.”

Kısa bir sessizlikten sonra yalnızca soğuk, ruhsuz bir cümle: “Tamam, 14:30'da oradayım.”

Deftere eğildi. Yeni satırın sonuna yazdı: “Kimi zarf açıldığında içindekiyle birlikte, dışındakileri de açar.”

BÖLÜM 6

*“Bazen bir adım, yalnızca yola değil;
yoldakilerin kaderlerine de dokunur.”*

Ali, sabah ezanı okunurken uyandı; bütün bir gece tüm yurtta hoparlörlerden yağmur duaları okunmuştu Diyanet’in talimatıyla. “Günlerdir ormanlar yanarken neden okunmadı ki?!” diye geçirdi içinden. Buruşuk bir suratla hava durumu tahminlerine baktı: Yarın yağmurlu görünüyordu; “Keşke müdahale etmeselerdi, yağmuru iptal ettirmeseler bari” diye söylendi huysuzca...

Gözleri uykudan ağır olsa da zihni berraktı. Gecedan kalan karanfilli çayın aroması hâlâ mutfağın içinde dolanıyordu. Zarfıtan çıkan belgeleri bir kez daha kontrol etti. “Emir yürürlükte” yazan o satıra, sanki gizli bir mesaj saklanmış gibiydi. Kod: 786 – 110 – 223.

Bir dua, bir çağrı gibi... Salim’in telefondaki cümlesi zihninde yankılandı: “Feride Hanım’ın ricası.”

Türkiye ve dünyada olan bitenlerle ilgili günlük okumalarını yaptıktan sonra kahvaltı etmeden üstünü giyindi. Gömleğini itinayla ilikleli ama yakasını kapatmadı. Kemerini takarken aynada kendisine sırasıyla önden ve yandan kısa birer bakış attı, sahadan çekileli çok uzun zaman olmamıştı ama yine de biraz kilo almıştı -kendini toparlayıp sordu: “Hazır mısın Aslan?”

ADLİYE

Ali, adliyeye girişte sıradan bir vatandaş gibi yürüdü. Savcıyla randevusunu kendisi haricinde bilen üç kişi vardı: Savcı, Salim ve Feride. Bu dört insanı nasıl bir olayın birleştirebileceğini düşündü ve bu düşünceden rahatsız oldu, yüzü ekşidi. Savcının ismini dahi bilmiyordu. Adliyede güvenlik kontrolünden geçerken, üst kattan ona bakan Salim'i gördü. Asansör kullanmadan hızlı adımlarla merdivenleri çıktı. Salim'i göremedi ama onun durduğu yerdeki ince beyaz kitabı fark etti, kitabın ISBN numarasındaki bazı sayıların altlarındaki hareketleri gördü. Sayıları yan yana getirdi ve işaret edilen odayı buldu.

Odanın kapısı açıktı, kapı eşiğini tıklattı ama ses gelmeyince içeri adımını attı. Savcı Hanım'ın odası sade ama keskin çizgilerle sahipti. Masada bir bilgisayar, birkaç dosya, bir Türk bayrağı. Dosyaların hemen önünde duran tespahi fark etti: İlk bakışta sade görünüyordu ama dikkatli bir göz onun sıradan bir eşya olmadığını anlardı. Koyu kahverengiye çalan kehribar taneleri, odanın loş ışığında bal renginde hafifçe parlıyordu. Taneler ne çok parlak ne de mattı, zamanla cilası silinmişti, yüzeylerinde ince ince çizikler vardı. İmameli kısmında, gümüşten yapılmış zarif bir tuğra işlenmişti, 'elif' hattının kırık olduğunu gördü; lalenin ucunda ise küçük bir hilal sembolü sarkıyordu.

Savcı başını kaldırmadan “buyurun” anlamına gelen bir jest yaptı ama bir elini belirsiz şekilde dudağına götürerek sessiz olmasını istedi. Kırklarının sonunda, seksenler tarzında koyu mavi bir ceket giymiş, kumral saçları kısacık, kalın camlı gözlüklerinin ardından dikkatle bakan sert görünümlü bir kadındı.

Eliyle dur işareti yaptı: Telefonunu gösterdi ve kapattı. Ali’ye de aynısını yapmasını işaret etti. “İhsaan” diye ani ve tiz şekilde bağırınca, saniyesinde içeri zayıf ve bezgin bir adam girdi. Savcı, sessizce telefonları alıp gitmesini işaret etti. Ali telefonunu ülke şartlarının çok üzerinde bir güvenlikle şifrelemiş olduğu için tereddüt etmeden teslim etti.

“Ali Aslan... Seni bekliyorduk.”

Sesi düz, metalik ve hissiyatsızdı. Bu cümle, bir süredir devam eden sessizliğin ve huzurun üzerine dökülen bir damla alev gibiydi, içini acıttı, alt dudağını ısırıldı...

Savcı, masadaki dosya yığını arasından iki tanesini özenle ayırıp, Ali’nin önüne doğru koydu. Biri Mesut Taşkın dosyası, diğeri Yusuf Emir’in 1999’da kapatılan soruşturması. Ali’nin eli dosyalara uzandı. Savcı devam etti: “Feride Hanım söyledi, bu işin içinde Yediler var.”

Ali’nin yüzünde bir titreme, dudaklarında uğursuz bir şey görmüşçesine bir seğirme oldu. Bu isim ilk kez resmi bir ağızdan çıkmıştı, üstelik sıradan sayılabilecek bir savcıdan. Yüzünde şaşkıncı ama sahte olduğu her halinden belli bir ifadeyle: “Kaçlar? Yediler mi?”

Savcı, başını eğdi, dudaklarını ağzının içine doğru büzerek bir sağa bir sola baktı; kararlı ve tehditkâr bir tonla: “Bunu sen söyleyeceksin ve biz birlikte bulacağız. Her gelişmeyi bana rapor

etmeni istiyorum, sana sınırsız kaynak sağlayabilirim. Bu arada, o tespihin imamesi kırık kalemden dökülmüştür, babamdan yadigâr.”

Ali yutkundu, savcının üslubunu beğenmedi, böyle kritik bir konu için fazlasıyla patavatsızdı; “Neyle uğraştığının farkında değil” diye geçirdi içinden. Babasının kırık kalem ile mi tehdit ediyordu?! Soğuk ve isteksiz bir tavırla: “İstifa ederek ayrıldığımı biliyorsunuz, dosyama bakmışsınızdır, küçük çevremde sakin ve huzurlu bir hayat yaşıyorum. Bu konularda size sağlayabileceğim bir destek olsa tereddüt etmezdim, gerçekten, konunun dışında kalmayı tercih ediyorum.”

Cümlesine nokta koyar koymaz, savcı keskin ve küstah bir ifadeyle: “Ali Bey, bu bir istek ya da talep değil, tahmin edebileceğiniz en üst makamdan bir rica. Sizin meslekte emekli olunmamağınızı bilmeniz gerekir. Ayrıca burada konu sizsiniz!”

“*Konu Sizsiniz!*” İşte bu tabir Ali’yi tedirgin etti. Yine de üslubunu bozmadan ve gülümseyen bir ifadeyle: “Emekli olunmamağınızı bildiğim için tüm haklarımdan vazgeçerek istifa ettim. Sayın Savcım, heyet raporum ve diğer belgeler de vardı dosyada, size eksik sunulmuş sanırım. Yine de her zaman bu bayrağın hizmetindeyim, kişilerin ya da kurumların değil. Zamanınızı işgal etmeyeyim, epey işiniz var gibi görünüyor.”

Savcı hiç konuşmadı, çekmecesinden bir kartvizit çıkarıp Ali’ye uzattı. Sonra dosyasına eğilip, Ali’ye eliyle çık anlamında bir işaret yaptı; Odalardan kovulmaya alışkındı, 15 yıllık meslek hayatı bu şekilde geçmişti. Gülümseyerek odadan çıktı. “İhsaan” diye tiz ve şirret bir ses yankılandı. Gözlerinden yıpranmışlığı, ezilmişliği apaçık olan İhsan’dan telefonunu alırken hafifçe omzuna dokunarak zavallı adamı teselli etti.

Adliyeden çıkarken kafası karmakarışıkta. Feride, Yediler'den biriydi, şimdi Yediler'in aleyhinde kanıt toplamakla görevlendirilmiş bir savcıyla birlikte çalışıyordu. Böyle bir dosyayı açmaya hiçbir savcı münferit olarak cesaret edemezdi. Bu mevzunun ardında çok daha büyük bir irade olmalıydı! Yediler'in diğer üyelerini ve bağlantıları düşündü; kişiler, olaylar, mekanlar -erken emekliliğinin sebepleri zihninde bir kaos içinde uçuşuyordu. Derin bir nefes aldı... Cebindeki kartviziti çıkarıp okudu: "Nisa Kapancı"

Yusuf Emir'in dosyası yeniden açılmıştı. Ama daha fazlası vardı. Kendisine "emanet edilenler" bir kilidi açmak üzereydi ve o kilidin ardında kimin beklediğini bilmiyordu. Duygularıyla düşünceleri böyle uyumsuzca yarıştığında sırtı ağrımaya başladı. Bu kez ağrı çok şiddetliydi... Hayatındaki her travma vücudunda bir yer seçip orayı ağrı bombardımanına tutardı. Babasını kaybettiğinde, definden hemen sonra İstanbul'a döndüğünde bir hafta boyunca bel ağrısından yatağından çıkamamış, evin içinde ancak duvarlara tutuna tutuna yürüyebilmişti...

Aklına babası geldi, "Keşke şu an hayatta olsaydı" diye düşündü, burnuna yine o losyon kokusu geldi. Babasıyla her konuyu konuşur, genelde anlaşamaları da tıkandığı noktalarda fikrini alırdı. Amsterdam'a ilk gittiğinde limonlu bira ile uzay kekini acemice karıştırdığında ve Kalverstraat'ta tuhafliklar olmaya başladığında bile doğrudan ve hiç çekinmeden babasını aramıştı: "*Bol su iç, tatlı ye, dinlen, geçer*" demişti Çetin Baba.... Ailesi aklına her geldiğinde büyük bir teslimiyetle şükrederdi.

Askere gitmeden önce yaptığı bir aylık Kuzey Avrupa turunu anımsayarak yine gülümsedi: "40 yıllık hayata neler sığdırdık..." diye geçirdi içinden, o an ağrısının hafiflediğini hissetti, derin bir oh çekti.

Yokuştan ağır ve kontrollü adımlarla inerken telefonu çaldı. Numara yine görünmüyordu: Salim: “Abi... takip ediliyorsun. Dikkatli ol. Feride Hanım bir süre görüşemeyecekmiş. Ama bir mesaj bıraktı: ‘Emanet, hareket ister...’”

Ali durdu. İstemsizce belini yokladı fakat eski dostu Beretta yanında değildi, bir an tedirgin oldu; kendini zayıf, korunmasız hatta çıplak hissetti. Şimdi çok uzak gibi gelen eski günlerinde, hafif ve ruhsatlı olması sebebiyle Beretta’yı yanından ayırmazdı. Camı bile çatlatmadan delip geçerdi emektar...

Çocukluğunda birlikte temizlik ve bakım yaparlarken babasına sormuştu: “Metalik tabancalar çok daha güzel değil mi baba, bir tane alsan mı?” Babası, Ali’nin alışkın olmadığı bir tonda: “Gece parlar” demişti.

Anılar zihnini işgal etmeye başladığında, ne kadar yaşlandığını hissederdi. Yokuşun sonundaki çöp kutusuna baktı, sonra gökyüzüne. Bir kumru, ağzında bir tutam otlar sessizce süzülüyordu, hemen ardında da eşi. Adımları hızlandı...

*

Eve vardığında, kapının yan üst tarafındaki 13 numaranın sağa doğru hafif eğik duran 1’inin üzerine sağ elini koydu: “Şükürler olsun eve vardım” diye mırıldanarak anahtarı kilide soktu. Eve her girişinde ve çıkışında bu rakama elini koyar ve şükrederdi.

İçeri girdiğinde, çok uzun bir yoldan eve dönmüş gibi hissetti. Gerçekten de son birkaç aydır ilk kez evden bu kadar uzaklaşmıştı. Üstünü çıkarmadan, koltuğa oturdu ve defterine bir satır daha yazdı: “786 sadece bir sayı değil. Bazı yollar, önce gönülde açılır, adım adım tamamlanır. Bismillah...”

BÖLÜM 7

*“Bazı çemberler, içindekini dışarı salmadan
kapanmaz; bazıları ise dışarıdakini içeri almadan...”*

Ali, sabah ezanından hemen önce uyandı. Uyandığında odadaki hava değişmişti; gece boyunca açık kalan pencere perdesi hafifçe sallanıyor, dışarıdan gelen martı çığlıkları şehirle birlikte uyanan bir sır gibi yükseliyordu. Masada dün gece bıraktığı notlar vardı. Zarfın içinden çıkan belgeyi bir kez daha okudu. Üzerindeki tarih, her şeyin başlangıcına gidiyordu: 1999. Aynı yıl, aynı isimler; ama farklı yüzler.

Elini yüzüne sürdü, sakalları uzamıştı. Günlerdir doğru dürüst uyumamıştı. Ama zihni ilk defa bu kadar netti. Çember tamamlanacaktı.

KARAKÖY İSKELESİ

Uzun bir yürüyüş olacaktı, ayakkabılığı açtı, en rahat ayakkabısını seçti. Huzursuz olduğu zamanlar hareket kabiliyetini